

PORGazeen 79

světlo

končí

na konci

tunelu

EDITORIAL

Drazí čtenáři,
naše redakce pro vás připravila druhé letošní číslo PORGazeenu, které si jistě přečtete se stejným zápallem jako čísla předchozí a nepochybně i následující.

Jelikož jsme občasník, nemůžeme reagovat na vše, co se kolem nás děje. Tentokrát si ale dovolím udělat výjimku. Asi si všichni budete už navždy pamatovat ten divný pocit, který se ve vás objevil, když jste jednoho čtvrtěčního rána v únoru přečetli na mobilu, nebo slyšeli v MHD, že Rusko napadlo Ukrajinu. Během jedné vteřiny jste prožili Mnichov 1938, Maďarsko 1956 a okupaci Československa 1968. Nic proti výkladu v hodinách dějepisu, ale takový šok a bezmoc nedokáže vyčarovat sebevíc zapálený výklad erudovaného kantora. Prázdné slovo svoboda dostalo najednou obsah, kterému rozuměl každý. Najednou to nebyla jen možnost volby z dvaceti druhů chipsů, xtera mobilních telefonů, či možnost strávit prázdniny v kterékoliv destinaci na světě. Tenhle konzumní obsah svobodě zůstal, ale hlavně vnímáme její jakýsi vyšší level. Že je to možnost rozhodnout v demokratických volbách, kterým směrem se má vydat vaše země, že je to možnost vyjít ven beze strachu, je to možnost říct svůj vlastní názor, je to možnost ho i obhájit, je to možnost žít bez přetvářky a možnost se volně nadechnout. A za svobodu se musí bojovat a musí se i chránit, protože není automatická, jak jsme si bláhově mysleli, protože jsme na vlastní kůži nic jiného nepoznali.

Proto prosím, važme si svobody, braňme ji a naslouchejme ostatním. Radikálnost není přítelem nikoho a svobodu zabíjí.

Vaše Klára

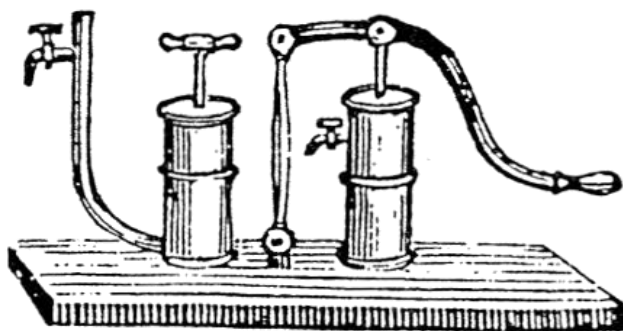
PROHLÁŠENÍ

Redakce PORGazeenu odsuzuje kroky Ruské federace, které vedou k narušení územní integrity suverénního státu. Považujeme za nepřijatelné, aby z důvodu mocenských ambicí jedné země docházelo k násilnému zvrácení svobodné vůle obyvatel sousedního státu. Stojíme za Ukrajinou a podporujeme ji v boji proti ruské agresi. Ta se netýká jen Ukrajiny, ale nás všech.

Слава Україні! Героям слава!

STALO SE

Pro Ukrajinu vybráno skoro 9 tisíc, děkujeme! * na lyžák jediné se střevními problémy, z lyžáku jediné s omikronem * Maturitní ples bude! (Doufejme.) * DM a MJ neustále s terciánkami * JP memelordem * záchodová kultura obnovena a přežívá, básně jsou taky. * IT twerkuje o přestávkách. * lyžování s PORGem podruhé úspěšně * MŠ dala kopačky RL * Stará škola v Praze se změnila v hravé a útulné prostředí, přišou na Aktuálně.cz. Z reakcí vybíráme: 5 odstínů šedi je moje oblíbené barevné a hravé prostředí! * KK ? AP * Konfiskace třídního vybavení septimy za největší nepořádek na škole. Že by snad předčili i oktávu? * DS zalovil v tanečních a vyplatilo se! * septimánky ve Francii * V ČUVUNu lze platit kartou, zíráme. * stálíce: LP + VŠ * ŠŠ + JK (mimo) * EF + MF * a zřejmě už i MZ + JB

Přístroj na výrobu Porgazínu.
(z redakčního archívu)

Sirény

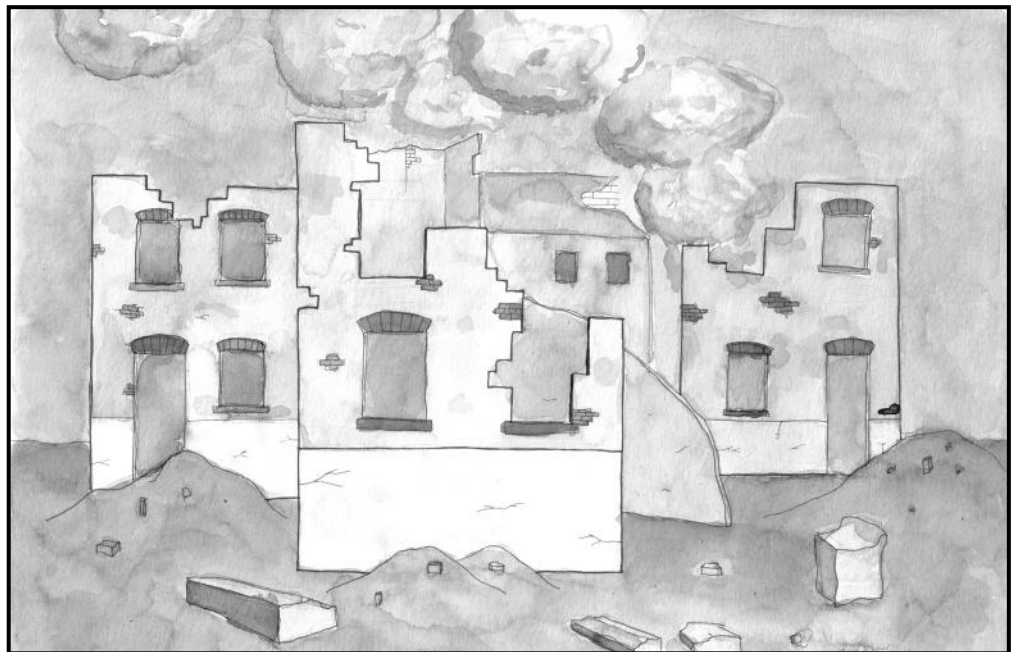
Trvalo několik hodin, než nepříjemný ječivý zvuk sirén utichl. Začínalo už pomalu svítat. Dlouho potom, co se ztratily v dálce poslední bombardéry se svými strašidelnými řvoucími motory. Ačkoli se už nálety staly prakticky rutinou, nikdy si na děsivé hlučné stroje a jejich otravné bomby nezvykl. Když byl mladší, schovával se mamince pod sukni. Teď by to rád udělal znovu, ale jeho chlapecká hrdost byla silnější. Místo toho se choulil v rohu sklepa, kolena přitážená až k bradě, a tiskl si ruce na uši, dokud hukot náletů a celého vnějšího světa neutichl.

Když spolu se sousedy opouštěl bezpečí provizorního krytu, byl nervóznější než jindy. Jeho rodiče byli totiž tentokrát v práci a on se musel evakuovat sám. Poprvé. Nic ho však nepřipravilo na tu zkázu, kterou spatřil, když někdo konečně odhrabal trosky, které bránily východ. Všichni zalapali po dechu a zůstali stát jako opaření. Až po několika vteřinách se dala první sousedka do křiku. A pak další. A další. Jemu po tvářích stékaly tiché slzy. Z jeho domova zbyla jen kupa dýmajících sutin. V celé ulici zůstal stát jen jediný dům, ten s pekařstvím na rohu. Všechny ostatní se proměnily v hromady kamene, dřeva a předmětů denní potřeby. Jejich majitelé se marně snažili zachránit, co se dalo.

On jen přemýšlel, kdy přijde maminka s tatínkem. Tedy jestli vůbec přijdou. Na první pohled to vypadalo, že je v troskách celé město. Poslušně si sedl tam, kde dříve bývaly schody před domem. Po probdělé noci se mu klížily oči, ani si neuvědomil, že na neutěšeném betonu usnul.

Probudil se, až když bylo slunce vysoko na obloze. Rozhlédl se kolem sebe, ale po jeho rodičích nebylo nikde ani stopy. Zvedl se. Měl hroznou žízeň, ale nechtěl obtěžovat sousedy, kteří stále prohledávali trosky. Místo toho bezcílně bloumal troskami.

Našel ji až o několik ulic dál. Ležela na zádech uprostřed sutin, zlaté vlasy rozprostřené kolem hlavy jako svatozář. Znal ji už roky, chodili spolu do školky. Pamatoval si, jak ji tahal za plavé copy, dokud mu jednou nevrátila malou pěstičkou s nenávisným výrazem v blankytně modrých očích. Znovu se na něj usmála, až když jí začal nosit kytky, co trhal v parku.

I teď měla na tváři blažený úsměv. Vypadala, jako by spala a zdálo se jí něco krásného. Rudá skvrna na jejích květovaných šatičkách působila nepatříčně. Vyděšeně přešel několik dřevěných trámů, dokud se neocitl až u ní. Chytil ji za buclatou ručičku. Byla ještě teplá. Stejně jako její krev, kterou měl najednou všude. Na její šatičky spadlo několik jeho slz. Co komu udělala? Ona, nevinný plavovlasý andílek? Proč si ji bombardéry vzaly s sebou?

Opatrně její ruku zase položil, jako kdyby jí mohl ještě více ublížit. Přeskákal trosky, dokud se neocitl zase zpátky na ulici. Vydal se ke svému domu, doufal, že už tam na něj budou čekat rodiče. Přece si je nemohla letadla vzít všechny. Nebo mohla? Před děsivými stroji není nikdo v bezpečí. Před ještě děsivějšími lidmi, co je pilotovali. A před těmi nejděsivějšími, těmi, kteří pohybem figurek na mapě odsoudili celé jejich město k záhubě...

Majda Formánková (sexta)

Ruský brusle a doping

Možná se k vám doneslo již o dopingu na letošní olympiádě. Už není žádným překvapením, že pozitivní testy na doping měla závodnice z Ruska. Avšak okolnosti letošních událostí jsou celkem zarážející. Abychom pochopili, co k tomu vedlo, musíme se nejdříve zaměřit na tři krasobruslařky z Ruska. Tedy spíše na jejich trenérku, ale nejprve na ně.

Všechny tři jsou bez pochyb výborné krasobruslařky, to už můžeme vidět pouze z jejich výsledků. Ať už to bylo s dopingem nebo bez. Celé to však začalo Kamilou Valievovou, na kterou byla naložena obrovská očekávání. Po neskutečné jízdě, kde se umístila na prvním místě, však přišla zpráva o dopingu. Tři látky na srdce, jedna z nich zakázána. Nedá se s tím však nic dělat, jelikož jí je pouze patnáct. Takže je sice první ženou, která na olympiádě zvládla čtverný skok, ale přitom je stále ještě dítětem. Na volné jízdě na ni byly upřeny veškeré pohledy veřejnosti. Pod tak velkým stresem nezvládla tři důležité skoky a k velkému překvapení se umístila až na čtvrtém místě. Ve stejné jízdě se umístily další dvě ruské závodnice. Anna Ščerbakovová a Alexandra Trusovová. Trusovová, která získala druhé místo, se po dokončení zhroutila a řekla, že už nikdy nebude bruslit. Ščerbakovová po výhře prohlásila, že se necítí šťastná, jen prázdná. Oběma krasobruslařkám je teprve 17 a myslím, že se shodneme, že tohle určitě není to, jak by se měly cítit olympijské vítězky.

Ted' však zpět k jejich trenérce. Eteri Tutberidzeová. Příběh s jejími svěřenkyněmi se stále dokola opakuje. Všechny tři závodnice letošní olympiády jsou přesným příkladem všech, které Tutberidzeová trénovala. Ve zkratce tedy – najde se malé dítě, které začne velmi intenzivně trénovat. Přípravuje je na olympiádu, mezitím však ničí jak jejich fyzické, tak i psychické zdraví. Poté přijde olympiáda. Svěřenkyně nikdy nejsou ani plnoleté, protože v tom věku již nedokážou skákat nejtěžší skoky. Ty jsou totiž moc nebezpečné pro dospělého člověka. Po olympiádě tedy jejich kariéra končí. Jsou „moc staré“. Lépe řečeno, jejich těla jsou už moc zničená po letech těžkého tréninku, nedostatečné stravy a absolutního vysílení. Některé končí

s permanentním poškozením těla. O mentálním zdraví ani nemluvě a letošní závodnice pravděpodobně nebudou výjimkou. To, jestli o dopingu Tutberidzeová věděla, se bude ještě vyšetřovat, přičemž se má prozkoumat i způsob, jakým trénuje. Jestli a jakou změnu to přinese, tedy stále zůstává otázkou a my můžeme jen doufat.

Po celé letošní kauze se nejspíše musíme ptát: Jak je něco takového vůbec možné? A proč se s tím nic nedělá? Tutberidzeová takto trénuje roky a přesto, že to je veřejnosti známé, se nic nemění. Již ted' trénuje další mladé dívky pro olympiádu v roce 2026 a další závody. Jedinou odpovědí však zůstává, že Rusko má moc velký vliv. Momentálně se kvůli Kamile Valievové diskutuje o posunutí věkové hranice na olympijské krasobruslení na 17 let. Předem je však jasné, že to má ze stejného důvodu malou šanci na schválení. Rusko zde má moc velký vliv. Není to však dalším důvodem s tím začít něco dělat? Krasobruslení je nádherný a velmi náročný sport, ale sport není důvod si zničit celé dětství a odejít s trvalými následky naprosto vyčerpaný. Na sportovce je kladen obrovský tlak ze všech stran a nekončí to dobře. Sport by na prvním místě měl sportovce bavit, ne je po úspěchu nechávat zhroucené s chutí přestat. Stále nám však nezbývá nic jiného

než naděje, že se aspoň po letošních událostech konečně situace rozhýbe a my budeme moci sledovat dlouhou kariéru sportovců, kteří si sport budou moci i užívat.

Julie Kozmíková (kvarta)

Čas běží, čtenáři netrpělivě očekávají nová čísla Porgazínu.

Ze života, do života

Anglie mi leze na nervy...

Ale jela bych tam znovu.

Milí kvintáni a mladší ročníky,

píšu vám ze společenské místnosti Sixth from blocku St. John's College v anglickém maloměstě Portsmouth. Možná sami přemýšlíte, kam, a jestli vůbec, se vydat v sextě do zahraničí. Sama si pamatuji, jak těžké rozhodování to bylo. Já sama jsem si přála předměstí kanadského Vancouveru a bydlení v hostitelské rodině. Nečekaným sledem událostí, které by vydaly na samostatný článek, jsem však skončila na soukromé maličké křesťanské škole s internátem, úplný opak toho, co jsem si původně přála.

Samozřejmě jsem byla nervózní a nebudu lhát, nějaké poslední loučení před mým odletem na více než tři měsíce jsem obřečela. O to více jsem byla překvapená, že na rozdíl od některých svých spolužáků jsem měla jednoduchý začátek. Víím, že asi uslyšíte, jak těžké je na nové škole a s jazykovou bariérou zapadnout. Ne však když jedete na školu o velikosti našeho PORGu, kde zná každý každého a drby o „té nové holce z neznámého východoevropského státu“ se šíří rychlostí pana profesora Bukovského. Rozhodně se mi v prvních týdnech nestýskalo, naopak, užívala jsem si, že můžu po pěti letech začít od nuly. Je až vtipné, jak jinou pověst a místo ve společenském žebříčku než v Praze jsem tu získala.

Ale vše není vždy růžové. Snad každý v zahraničí si projde krizí. Moje mě doběhla v půlce pobytu, kolem podzimních prázdnin. Projevovala se tím, že se mi neskutečně začalo stýskat po Praze. Každá ulice v Portsmouth mě štvála, protože byla

anglická a ne česká. Chyběli mi kamarádi, a dokonce i obyčejný „small talk“ o něčem s českou kulturou. Štválo mě, že nemám s kým sdílet česká virální videa nebo radost z výsledku voleb. Čím dál víc hodin jsem trávila na telefonu propojená s Českem. Věděla jsem, že budu brzy doma a už jsem se nemohla dočkat, ale zároveň jsem věděla, že mi některé věci a hlavně lidi (zejména jeden nejmenovaný kluk, co mi teď kouká přes rameno a donutil mě sem o něm napsat), budou neskutečně chybět.

Ted' je po prázdninách. Doma jsem za pět týdnů, skoro mě až děsí, jak rychle to uteklo. I v těch nejhorších chvílích, kdy jsem brečela na pláži své kamarádce do telefonu, jak bych byla doma šťastnější, jsem však nelitovala, že jsem jela. Maximálně jsem říkala, že už mi to stačilo, ale že bych si ty první dva měsíce dala klidně znovu. Takže pokud uvažujete, zda se někam vydat, rozhodně do toho jděte. Není to totiž jen o angličtině, ale jak říká moje norská kamarádka, i o tom si vyzkoušet život v jiné zemi a jiné kultuře. Kam a jestli do rodiny, nebo na internát, je na vás. Pokud tuto šanci máte, rozhodně ji nepromarněte. I když mějte na paměti, že ne vždycky to bude procházka růžovým sadem.

Z Anglie zdraví

hrdá studentka St. John's College

Majda Formánková (sexta)

PS: Až se vás budou ptát na českou kulturu, mně se osvědčilo „We are drinking and making fun of dumb people's viral videos“

S pravdou ven

Předpokládám, že většina z vás již někdy jedla banán. Pokud patříte mezi tuto sortu lidí, pak víte, že banán se skládá ze slupky a jedlého vnitřku. Abyste banán mohli sníst, musíte se slupky nějak zbavit (pokud tedy nepatříte mezi těch pár barbarů, co jí banán i se slupkou). Staletími prověřená metoda spočívá v tom, že slupku z banánu sloupnete (odtud také název „slupka“). A zde přichází ten háček. Pokud chcete slupku sloupnout, musíte s tím někde začít. Pomineme-li těch pár jedinců, kteří banán loupou odprostředka (mezi ně patřím i já, pokud by vás zajímal můj naprosto geniální, jednoduchý, rychlý, hygienický, praktický, jedinečný, úspěšný a *originální* způsob loupání banánu, rád vám ho předvedu, klidně i naučím), se lidé dělí na ty, co loupou banán od stopky a na ty, co ho loupou od bubáka.

Asi každý víme, kdo do jaké z těchto dvou skupin spadáme. Do jaké skupiny patří vaši rodiče? To asi i víte. Ale co ostatní? Do jaké skupiny spadá váš nejlepší kamarád ze třídy? Do jaké skupiny patří ten, co sedí v lavici za vámi? Pokud nevíte, nezoufejte. Na všechny vaše otázky tento PORGazeen odpoví. Na PORGu už tato jedinečná anketa jednou proběhla. Bylo tomu však již dávno v roce 2008. Nyní PORGazeen přináší naprosto aktuální data napříč všemi třídami. Velmi děkuji všem, kdo jste se do ankety zapojili.

Kdo loupe od stopky?

Prima: JP, AŠ, FN, DT, RCh, LS, AP, JT, VK, JD, VM

Sekunda: VU, PS, MF, KP, LM, AF, MB, JČ, ER

Tercie: JC, JV, LK, EP, MD, RP, MK, HD, VP, MK, JŠ, LE, AV

Kvarta: RM, ŠL, MK, ET, DŠ, OM, JD, BH, BV, VM, ÁS, ŠB, MČ, JK, LJ, KD, AP

Kvinta: PJ, AR, KF, MS, MD, VV, JV, MZ, AŠ

Sexta: MS, SS, KK, EN, NA, DŠ, EŠ, JW, JS, OZ, MŠ, MR, MF

Septima: MK, DM, EB, KJ, AT, EB, LH, ZČ, JŠ, BH, DB

Oktáva: MF, OJ, KŠ, PK, TH, MR, AZ, MM, EF

Kdo loupe od bubáka?

Prima: NP, MK, KP, MB

Sekunda: LT, JŠ, SS, DD, SL, MK

Tercie: AR, SP, JM

Kvarta: MP, JN, VP, IT, BB

Kvinta: AD, BF, SV

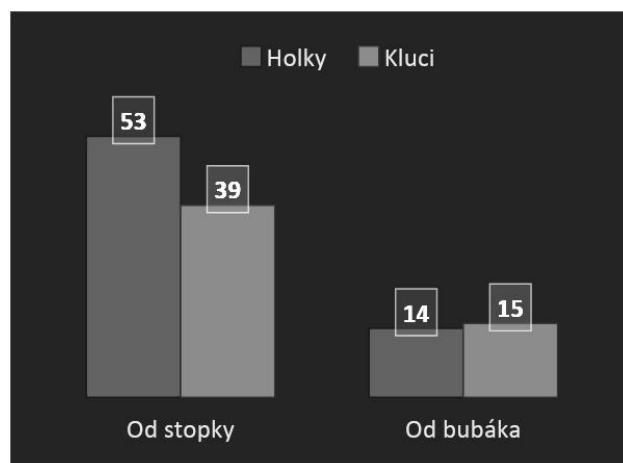
Sexta: FA, DD, VD

Septima: MJ, AP, EV, AK

Oktáva: MH

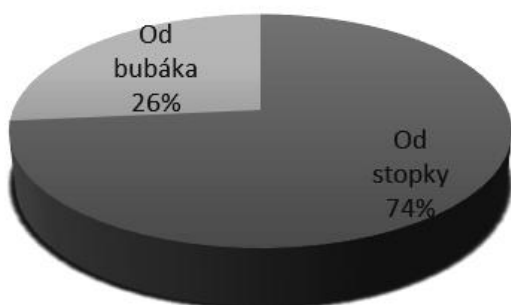
Všechny staré a velmi zajímavé Porgazeeny naleznete na stránce www.porgazeen.cz. Banánové problematice se věnovala čísla 47 a 48. Doporučuji přečíst.

Antonín Drlík (kvarta)

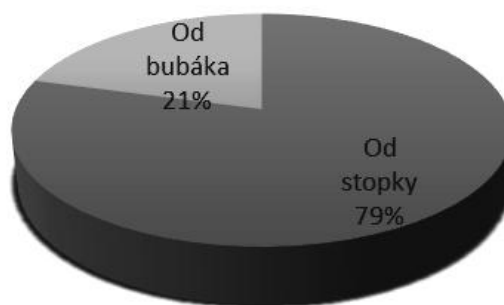
Přiznání v grafech

Nižší gymnázium

■ Od stopky ■ Od bubáka

Vyšší gymnázium

■ Od stopky ■ Od bubáka

Zamyšlení

Proč?

Zazvonil budík. Musím vstát. Chci, ale nedokážu to. Tíha mých vlastních myšlenek mě drží v posteli. Dělej. Ani jsem to nezaznamenala a ocitla se v koupelně. Podívám se do zrcadla. Nikdy nemizící kruhy pod očima, propadlá víčka, unavený výraz... najednou si čistím zuby. **Jak se to stalo?** Pohlédnu do zrcadla znovu. Výraz stejný, ale... vypadám jinak. **Kdo to je?** Nepoznávám se. Poslední dny se mi toto děje čím dál častěji. Nevím, jak vypadám. Ocitám se v dolním patře domu. **Jak se tohle děje?** V hlavě mám mlhavo. Najednou pláču. Proč pláčeš, ještě k tomu v sedm hodin ráno? Já nevím. Je toho spousta. Ani nevím, že emoce takto prožívám, že je nějak projevují. Dějí se automaticky, bez mého ovládnutí. Proberu se ze svých myšlenek. Sedím ve vlaku. **Jak?** Rozhlédnu se. Kolem sedí lidé. Boty, kabát, taška, šála... a pak už nic. Nerozeznávám tváře, jsou pouze rozmazanými šmouhami. Můžu je jen očíslovat. 1, 2, 3, 4... proč vlastně počítám? **Ne-vzpomínám si.** Sedím ve školní lavici. Rozmazané šmouhy kmitají po třídě. Některé se mnou mluví. **Proč se mnou mluví?** Co právě říkaly? Pomalu

přestávám vnímat svět kolem sebe. Najednou se všechno vypne. Zatmí se mi před očima. Když znovu vidím zřetelněji, je tabule popsaná fixou. Co se to se mnou děje. Celý den přemýšlím nad tím, proč se mi tohle děje. **Proč najednou tolik zapomínám?** Proč nevnímám? Proč nezaznamenávám jednotlivé okamžiky, ale jen malé útržky z nich? Nechci, aby se toto dělo. Chtěla bych to zastavit. Když se v noci ukládám ke spánku a snažím se zrekapitulovat dnešní den, selhávám. Hlavou se mi honí tisíce myšlenek, pomalu usínám. A pak se probudím. Usnu. Zase se probudím. Znovu usnu. Takto to pokračuje až do rána, kdy vstanu a celý předešlý den se opakuje. Je to cyklus, který se nedá zastavit. **Proč jsem tento článek vůbec psala?**

Berta Bašta (kvarta)

Jak se svět staví k inflaci

V průběhu posledních dvou let se svět ze všech sil snažil bojovat s onemocněním, které přes všechnu snahu o jeho potlačení nakazilo stamiliony lidí a mnohým z nich život vzalo. Zraky většiny se pochopitelně upínaly primárně k pandemii samotné, nevímajíce si toho, že jsme dosavadním způsobem boje lili olej do jiného ohně, jenž sice není na první pohled tolik viditelný, ale stejně tak jako covid-19 má potenciál napáchat obrovské škody. Až nyní, v roce 2022, se dostává do povědomí široké veřejnosti, která si teprve teď začíná uvědomovat, jakou hrozbu by mohl představovat.

V průběhu roku 2020, hned, jakmile se společnost vzpamatovala z prvotního šoku z šířící se pandemie, započaly centrální banky po celém světě pokus o podpoření ekonomického růstu zvyšováním množství peněz v oběhu. To lze vidět třeba na statistice, že zhruba třetina peněz v peněžním oběhu USA byla vytištěna v roce 2020. Ekonomika se už sice trochu otřepala, ale přesto značné množství podniků, obchodů a služeb muselo nadobro zavřít. Problémy na straně dodavatelských řetězců a snížená produktivita fabrik a továren v jihovýchodní Asii vyústily v podstatný pokles na straně agregátní nabídky, což náhle způsobilo velkou nerovnováhu mezi nabídkou a poptávkou. U té je sice také pozorovatelný pokles v roce 2020, nicméně v následujícím roce se vrátila téměř k precovidovému normálu, neboť pandemie ztlačila přispěla k dlouhodobému trendu šetření v soukromém sektoru. O tom vypovídá fakt, že v zemích používajících euro domácnosti během pandemie ušetřily průměrně o 50 % více.

Všechny tyto jevy, spojené se zvýšeným půjčováním v soukromém sektoru, vyústily v předpokladatelný důsledek. Řeč je samozřejmě o inflaci, jevu známém tisíce let, během něhož ztrácí měna svou kupní sílu. Zvýšená míra inflace se ve vyspělých státech začala projevovat na jaře minulého roku. Nicméně na neobvykle vysoké hodnoty začíná dosahovat až teď na začátku nového roku, jak už tomu tak bývá, zhruba dva roky od doby,

kdy centrální banky ekonomiku počaly stimulovat. V dubnu roku 2021 meziroční míra inflace počítaná pomocí indexu spotřebitelských cen v USA přesáhla 4 %, poprvé od finanční krize v roce 2008. Do skutečných výšin však vystřelila až teď, v lednu totiž vyšplhala na alarmujících 7,5 %, vůbec nejvíce od velké stagflace v 70. letech minulého století.

Podle podobného vzorce se inflace chová v mnoha dalších zemích jako například ve Spojeném království (5,5 %)*, Německu (5,4 %)*, Rakousku (5,1 %)* nebo Belgii (7,6 %)*. Velmi vysoká, ba dokonce ještě vyšší inflace postihla i ČR. V lednu dosáhla na vůbec nejvyšší hodnotu tohoto tisíciletí, 9,9 %. Je však nutno podotknout, že tento nenadálý skok o tři procenta nahoru je částečně způsoben rapidním nárůstem cen energií (ceny elektřiny meziměsíčně stouply o 40 %, ceny plynu o 30 %) a importovaných komodit, zčásti se tedy jedná o inflaci dovezenou. Většinou se odhaduje, že tato dovezená inflace tvoří 50 – 70 % z té celkové. K ní navíc přispěl i rychlý růst mezd v posledních letech, který je pro ČR velmi specifický.

Přestože ekonomové už delší dobu upozorňují na to, jaký problém by mohla současná inflace představovat, vidina nekonečného růstu jako by se rozplynula až teď a burcovat společnost a především centrální banky ve světě začal tento jev až v posledních několika měsících. I tak to vypadá, že se k protiinflačním opatřením ty nejvlivnější z nich budou rozhoupávat jen velmi pomalu. Česká republika má na rozdíl od již zmíněných zemí Eurozóny tu výhodu, že může vzít měnovou politiku do vlastních rukou a vývoj situace tedy není závislý na krocích ECB. Toho využila ČNB a rozhodla se okamžitě a radikálně zakročit, což je oproti velkým světovým bankám jako Fed a ECB dosti odlišný postoj. Je ale nutno počítat s tím, že tyto odlišné kroky budou mít také odlišné důsledky.

Na přelomu roku Česká národní banka veřejnosti představila svůj nejsilnější nástroj v boji s inflací – zvyšování úrokových sazeb. Tak činila už od poloviny minulého roku, nicméně ke skutečným

*Data vyjadřují meziroční míru inflace počítanou pomocí indexu CPI v lednu 2022

zvýšením základních repo sazeb došlo až s prudkým nárůstem inflace. Tak se stalo, že úrokové sazby vzrostly během půl roku z 0,25 % na 4,5 %. ČNB plánuje takto zvyšovat repo sazby ještě několikrát v tomto roce. Ne všichni tento přístup však schvalují a kroky ČNB se střetly s kritikou nemála ekonomů, kteří namítají, že momentální inflace je z velké části dovezená, proto s ní zvyšování základních sazeb udělá málo. Nicméně je nezpochybnitelné, že tato strategie bude mít na českou ekonomiku viditelný efekt a začne se projevovat za rok až dva.

Důsledek, který můžeme pozorovat už teď, je sílící koruna, což se projeví hned na několika dalších faktorech. Především se tím sníží ceny importu, ale zároveň se jedná o nevýhodu pro vývoz, což je pro naši exportně orientovanou ekonomiku pochopitelně tíživé. Pravděpodobně to také přiláká zahraniční investory. Vývoj síly naší měny v budoucnosti je dobře predikovatelný, a proto lze říci téměř s jistotou, že toto posilování bude trvat minimálně do konce roku. Mezi další následky tohoto zvyšování úrokových sazeb, které už jsou ale přímo cílem ČNB, patří nižší spotřeba domácností, omezení investic firem, pokles cen aktiv a nakonec ochlazení poptávky a trhu práce, což povede k zamýšlenému snížení míry inflace.

Naproti tomu americký Fed a Evropská centrální banka s významnějšími kroky pro sražení míry inflace spíše otálejí. Obě banky se snaží být opatrnější, protože jsou si dobře vědomy toho, že jak Evrozóna, tak Amerika jsou zvyklé na velmi nízké úrokové sazby a možnost půjčení si peněz téměř zadarmo. Žádná země v G7 nezvýšila během poslední dekády základní úrokové sazby na více než 2,5 %. Jak to tak ale vypadá, tato éra se chýlí ke konci. Od obou zmíněných bank se tedy očekává, že budou muset v průběhu tohoto roku repo sazby několikrát zvýšit. Fed již několikrát prohlásil, že má v plánu do roku 2024 úrokové sazby zvednout na 2 %, pohlížeje na současný stav věcí se však nabízí myšlenka, že 2 % stačit nebudou ani zdaleka. Předpokládá se, že z dlouhodobého hlediska bude nárůst úrokových sazeb poměrně malý, v průběhu příštích několika let však, ať už to centrální banky chtějí, nebo ne, nepříjemně prudký.

Přes všechny predikce a závěry vyvozované z dat je vývoj momentální situace do jisté míry nepředvídatelný a ani ČNB, ECB nebo Jerome Powell nemohou inflaci s jistotou nasměrovat tam, kam by

společnost chtěla. Je ale třeba počítat s tím, že téměř až lhostejný dosavadní přístup centrálních bank Ameriky a Evropské unie se na budoucím vývoji dozajista promítnou a že svět bude možná muset v příštích letech čelit novému globálnímu problému, který jsme doteď podceňovali.

Mikuláš Peroutka (kvarta)

Test

Psát či nepsat, to je oč tu běží!
Realita zlá před námi leží.

Nechť sám osud rozhodne,
zda papíry ctihodné,
přistanou nám na lavici
a skolí ty zbývající.

Ty, co bláhově věřili,
co se vůbec neučili.
Co učení podcenili,
draze za to zaplatili.

Chyby své spraví sotva jen stěží.

Eliška Palušová (tercie)

Lomničák!

Útulná a stylová čekárna na Skalnatém plese je zatím poloprázdná. Není divu, do odjezdu lanovky na Lomnický štít a tím pádem i do splnění jednoho z mých lanovkářských snů zbývá ještě osmnáct minut. Čas na rekapitulaci toho, jak jsem se sem vůbec dostal.

Pokud chcete vyjet lanovkou na druhou nejvyšší slovenskou horu, čeká vás trocha byrokracie v úsměvném elektronicko-osobním mixu. V e-shopu zvolíte počet osob včetně jejich cenových kategorií, vyberete si konkrétní den a čas odjezdu, zaplatíte a do mailu vám přijde přehledná elektronická jízdenka. S tou ovšem musíte v den výletu zajít na pokladnu, kde vám osoba za přepážkou vydá čipovou kartu (na níž fixou ručně napíše vaše jméno) a nasměruje vás k elektronickému kiosku o pár metrů dál, kde si ji pomocí PIN kódu z elektronické jízdenky sami aktivujete. (Pořád čtete a pořád to chápete? Máte bod.) Kiosek vám sice řekne, že je vše v pořádku, ale co přesně jste si aktivovali vám tajnostkářsky neukáže, takže každý průchod turniketem je do poslední chvíle napínavý. Následuje výjezd mírně obstarožní čtyřmístnou kabinkou a posléze moderní patnáctimístnou – a už jste na Skalnatém plese. Je tu o poznání chladněji a již zde se začínají otevírat krásné výhledy na Tatranskou Lomnici i široké okolí. Na kochání mám dostatek ča-

su, webové stránky mne vybědly, ať jsem na místě kvůli všem formalitám (viz výše) s hodinovým předstihem.

Když se přiblíží hodina H, před zataraseným turniketem se objevuje postarší vlekař. Ten žádá elektronickou jízdenku (vytištěnou nebo v mobilu), na níž kontroluje, že jsem se dostavil ve správný čas, a vzápětí mne pouští k turniketu. Opět měním jízdní doklad a čipová karta mi zjednává hladký průchod. Po chvíli už se s dalšími asi třinácti cestujícími srdnatě pěchujeme do malé kabiny, a když nastoupím i já, vlekař rozmáchlým gestem popové hvězdy na začátku nejoblíbenějšího refrénu dává znamení k odjezdu.

Ted' si musím sednout na ruce, abych vás nezahltil nudnými informacemi o nejvýše položené lanovce na území bývalého Československa, takže jen telegraficky: jede to vysoko (až 255 metrů nad terénem), je to bezpečné, kabina je opravdu prťavá a jede to fakt hrozně vysoko. Při výstupu na horní stanici si vás odchytil další pracovník a obřadně vám předá kartičku s číslem – až ho budou za padesát minut vyvolávat, musíte se urychleně dostavit k nástupu na zpáteční cestu.

A samotný vrchol? Zážitek. Po průchodu kavárnou a přes úzkou terasu se náhle ocitnete v trochu jiném světě. Ano, jezdí sem lanovka a jsou

tady lidé, ale i přesto tu panuje nádherný klid a návštěvník dýchá *najčerstvější vzduch*, jak jedna přítomná maminka upozornila svou dceru se vzorně nasazeným respirátorem. Já jsem sice schytl mlhu, ale několikrát se na chvíli protrhala, a tak jsem mohl spatřit kousky majestátních štítů a hlubokých dolin s burácejícími bystřinami. Místo kavárny, kterou v kamenné budově drží se ostrého vrcholku také najdete, jsem si poseděl na nejzápadnější výspě vyhlídkového koridoru, prohlédl jsem si roztroušenou botanickou zahrádku a zrychlil si srdeční tep na uzoulinké lávce nad hlubokou propastí.

Při cestě dolů sice jeden z cestujících upozorňuje na údajné praskliny stropu kabiny a druhý se domnívá, že jedeme rychleji než nahoru, nicméně na Skalnaté pleso přijíždíme živí a zdraví. Ještě dvě sekce kabinek – a jsme o více než 1700 výškových metrů pod Lomnickým štítem.

Je to drahé, administrativně náročné, ale neměli byste si to nechat ujít ani v trochu horším počasí. Dovedu si představit, že pod blankytnou oblohou, případně i se sněhem pokrytými Tatrami, se může jednat o jeden ze životních zážitků.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Hudební vokno: Polaris Rose

Jméno Polaris Rose je většině z vás asi úplně neznámé. Přesto tato americká skupina tvoří hudbu už devět let. Duo sestávající z Madelynn Elyse a Petera Anthonyho má na svém kontě už dvě EP a tři alba. Najdeme na nich převážně indie pop, alt-rock a cokoli mezi tím.

Všechny nahrávky se vyznačují skvělými kytarovými riffy a výraznými bubny v podání Kiela Fehera, který v minulosti spolupracoval mimo jiné i se Selenou Gomez a Megan Trainor. Madelynn má také krásnou jasnou barvu hlasu, díky níž vyniknou zajímavé texty, na jejichž psaní se podílí jen Peter s Madelynn.

Obě ípíčka – *The Moon & It's Secrets* i *OceanSongs*, se kterými Polaris Rose začínali, jsou moc

dobrá. Vyzdvihla bych z nich hlavně skladby *Dreamers* a *Hurricanes*. Mým oblíbeným albem je *Ocean Blue, Velvet Skies*. To se skládá z devíti písniček, které jsou v porovnání s ostatními melancholičtější. Nejvíce se mi líbila skladba *Tell Me All Your Secrets*. Překvapila mě i *The Great Western Highway*. Obsahuje prvky folku, čímž se dost liší od ostatních.

Nejnovější album *The Waves Within* je dle slov autorů dospělejší než předchozí dvě. První skladba – pop-punková *American Dreams* – je hodně chytlavá, díky čemuž je z celé dosavadní tvorby nejúspěšnější. Právě skrze tuto písničku jsem Polaris Rose objevila já a oblíbila jsem si ji hned po prvním poslechu. Zbytek alba mě ale tolik neoslovil. Melodiemi je hodně podobné předchozím dvěma a texty jsou podle mě slabší.

Ti, které rock tolik nebere, možná ocení více druhý Madelynnin a Peterův projekt s názvem *Johnny Loves Maddie*. Skrze ten vydávají hlavně akustický pop. Pokud máte naopak radši tvrdší hudbu, mohl by se vám líbit Peterův sólový projekt *Johnny Stranger*. Za zmínku také stojí, že Madelynn má vlastní hudební vydavatelství *Shark Attack Records*. Někteří umělci, kterým pomáhala vydat hudbu, byli dokonce nominováni na Grammy.

Polaris Rose nyní pracují na svém čtvrtém albu *A Quiet Storm*, které by mělo letos vyjít. Tak snad se máme na co těšit.

Tatiana Vlčková (kvinta)

Nadstandardní aktivita pokračuje

V článku *Porgánskému sportu opět zdar!* v minulém čísle jsem naznačil, že po nucené osmnáctiměsíční pauze budou v tomto roce dva hlavní školní turnaje – LPGa a OLAF – i nadále aktivní. A to se také potvrdilo. Poté, co 10. prosince vyvrcholila v pořadí desátá edice školního ping-pongového klání, blížíme se již k závěru té jedenácté. V případě OLAFu se brzy můžete těšit na další turnaj, o tom však více až později.

Nejprve se vrátím k finální fázi první letošní edice LPGa, která proběhla v týdnu od 6. prosince. Právě v tento den se odehrálo úvodní semifinále mezi autorem tohoto textu a Patrikem Semotanem ze sekundy. Po dramatickém průběhu v tomto utkání zvítězil v poměru 2 : 1 na sety zástupce nižšího gymnázia. Stejným výsledkem skončilo o den později i druhé semifinálové klání, kde se proti sobě postavili septimáni Šimon Choleva a Adam Tran. Do finále po napínavé bitvě postoupil první jmenovaný.

To nejlepší mělo ale teprve přijít. Ve čtvrtek a v pátek – tedy 9. a 10. 12. – se LPGa po dvaceti sedmi měsících vrátila před větší počet diváků. Duel o 3. místo i finále se konaly před sborovnou a obě střetnutí sledovaly desítky lidí. Ve vysoce kvalitní atmosféře se nejprve ze získání bronzové medaile mohl radovat autor tohoto textu po výhře nad Adamem Tranem v poměru 2:0 na sety a další den obdržel pohár pro celkového vítěze při své první účasti Patrik Semotan. Šimona Cholevu zdolal 11 : 5 v rozhodující sadě.

Po skončení turnaje Studentský parlament nezahálel a nedopustil zdržování. Ve středu 19. ledna odstartoval autor tohoto textu v pořadí jedenáctou edici LPGa. Přihlásilo se 44 účastníků, zastoupeny byly všechny třídy kromě sexty a oktávy i sborovna. I přes neustálé komplikace v podobě izolací a karantén se v základních skupinách do 11. února, tedy zhruba za tři týdny, stačilo odehrát 85 zápasů z celkových 100. Bez větších potíží postoupili všichni hlavní favorité na titul.

V pondělí 14. února začala vyřazovací fáze, v níž se v jejím úvodu největším zastoupením mohla opět pyšnit tercie s osmi účastníky, následovaly prima, kvarta a septima se čtyřmi. K 22. únoru, kdy

jsou téměř kompletně dohraná osmifinále a z poloviny už i čtvrtfinále, je možné konstatovat, že do jeho závěru v turnaji zůstávají jak někteří ostřílení borci (autor textu, Patrik Semotan či Šimon Choleva), tak hráči, již se tak daleko dostali poprvé (Ádám Sátor, Samko Probst nebo Jakub Šída). Finále je naplánováno pravděpodobně na pátek 4. března. Když budete číst tento článek, budete už tedy mít přehled o tom, jak LPGa XI dopadla.

Tak rychle jako LPGa nemohl postupovat OLAF, a to kvůli častému odkládání zápasů z důvodů spojených s onemocněním covid-19. Semifinále se odehrála v lednu a únoru. V prvním klání této fáze zvítězil tým Коля, где лопата, tedy autor tohoto textu a Michal Janočko ze septimy, nad Antonínem Drlíkem a Ondřejem Medkem z kvarty (Ty v první řadě uprostřed) v poměru 2 : 0 na zápasy (na skóre 20 : 4). Ve finále je doplnili spolužáci Kryštof Kasha a Adam Tran (InSTant pReSlnk88) po výhře nad týmem Big tasty SHREK (Adam Kobulej a Matěj Sedláček ze sexty) taktéž v poměru 2 : 0 (20 : 9).

V pátek 18. února se odehrálo utkání o 3. místo. Po zisku první a třetí části střetnutí a celkovém vítězství 26 : 18 na bronzovou pozici dosáhl Big tasty SHREK. O čtyři dny později, v úterý 22. února, následovalo historicky druhé finále OLAFu, kdy se proti sobě při velmi kvalitní divácké kulise postavili zástupci septimy. V utkání, jež bylo rozdělené mezi dvě přestávky, po výsledcích 4 : 10, 10 : 6 a 10 : 5 triumfoval s celkovým skóre 24 : 21 tým Коля, где лопата. Za organizaci celého turnaje si zaslouží pochvalu kvintán Adam Sedlecký, jenž předá pomyslné žezlo Ádámovi Sátorovi z kvarty. První edice pod jeho vedením má v plánu odstartovat již na začátku března, takže se máte v tomto školním roce ještě na co těšit.

Druhá část poslední věty platí měrou vrchovatou i pro LPGa. Ta totiž od druhé poloviny března naváže něčím, co jsme dosud nezažili – mezitřídní soutěží. LPGa Cup, jak se tento formát bude jmenovat, přinese naprosto jedinečné prvky. Bojovat proti sobě nebudou jednotlivci, ale mužstva složená z těch nejlepších z každé třídy. Vzhledem k tomu,

že účastníci budou hrát za celý kolektiv, budou mít o motivaci postaráno. To se týká i diváků, u nichž by tato edice mohla vyvolat velký zájem. Jakmile

budete číst tento text, bude LPGA Cup pravděpodobně v plném proudu.

Daniel Mitrofanov (septima)

ANTIPERLE

Opravdu si myslíte, že víte, co se děje za dveřmi libeňské sborovny? Jaká dramata dennodenně probíhají mezi vysokými regály narvanými knihami? Naši špioni strávili několik dlouhých týdnů převlečení za gauč v místnosti, kam je studentům vstup přísně zapovězen, aby konečně odhalili pravdu. Tedy, přímo pravda to není, ale mohla by být!

Boreczech & Boreczech
FB: Nesprávné citáty z Libně

Janichová: ČTYŘI MĚSÍCE!

Fišerová: O čem to mluví?

Fabián: To není důležitý.

Janichová: ČTYŘI MĚSÍCE JSI
KOUKAL NA TO, JAK ZALEJVÁM
UMĚLOU KYTKU!

Valášek: Konečně si můžu
dát šlofka.

(Probudí se v roce 2046.)

Arnot: To ti to trvalo!

Valášek: Tak koukám, žeš
moc nevyrostl...

Roleček: Myslím, že
kdybych každý den
nezpůsobil alespoň
trochu chaosu, tak
bych přestal existovat.

Huliciusová: Venku se rvali
nějaký studenti, tak jsem
musela něco udělat.

Arnot: Tak to je sup-

Huliciusová: Zlikvidovala
jsem je.

Kräussl: Vždycky
v lidech vidíš jen to
nejhorší.

Rufer: Protože lidi jsou
nejhorší.

Fišerová: Je mi zima.

Hillová: Chceš deku? Nějakej
čaj? Mám ti přinést mikinu?

Valášek: Taky mi je zima.

Arnot: Co já s tím? Mám tě
zapálit?

Fišerová: Do prkýnka, já už
se na to vykvažnu, mám
toho vážně dost, kruciš!

Arnot (se slzami na krajíčku):
Prostě řekni do prdele.

Arnot: Kdyby sis měla vybrat
mezi Kubou a penězma, co máš
po kapsách, co by sis vybrala?

Fišerová: Nevím, kolik
mám peněz?

Haláček: Káťo!

Arnot: Dvě dvoukoruny
a pětikorunu.

Fišerová: Peníze.

Haláček: KÁŤO!

Uniformly Awful

Like any school in the world, there are good and bad aspects to being a student at PORG (I must admit that I am still often shocked when students at this school relay their schedules to me and I find out how busy they are).

But one area where I often think that PORG students don't fully realise just how good they have it is on the subject of what is known in other schools as the "dress code". I say "in other schools" because, to my knowledge, we don't really have a dress code at PORG outside of a couple of rules that we will get to later.

Having grown up in the Irish school system, I can still remember my school uniforms well. Luckily for me, I learned at a young age that you don't actually have to wear the school uniform in primary school, so I didn't (this did not make me especially popular with the school's principal, I must admit). Even today, the idea of making 4 – 12-

year-olds wear formal clothes to school (trousers, shirt, tie, sweater) seems ridiculous to me, even if the photo of me dressed up in my uniform for my first day of school at age four is quite adorable if I don't say so myself.

Unfortunately though, once you get to secondary school, you are required to wear the school uniform. Ours was a bleak affair – dark blue trousers, a light-blue shirt, a tie, a grey sweater, and, in our last two years, a blazer (a formal jacket) with the school crest on it. I hated it! The worst part of all though was not the uniform itself (bad though it was). No, the worst part was the strictness with which the rules regarding the uniform were enforced. You could (and I did) get in trouble for any of the following; shirt not tucked in, having the top button of your shirt undone, tie not properly worn, shoes being the wrong colour/type (for girls, you could add having the wrong colour tights). We also had rules regarding our hair (no dye or anything "unusual").

So, when I look at the very few rules we have here at PORG regarding what students can and can't wear, I am often filled with a sense of envy. Not only do PORG students not have to wear a uniform, but they can also pretty much wear whatever they like, with very few exceptions. How nice it must be to get to choose what you wear to school each day, just like, you know, a normal human being.

Now, I do also understand the arguments in favour of school uniforms and even agree with some of them. For example, having a uniform can help eliminate visibly obvious wealth differences among students, and students don't have to think about what to wear every morning – they already know exactly what they are going to wear. But that still doesn't mean I think they are necessary overall.

As for the rules we do have at PORG, they sometimes make me chuckle. I know it is completely normal for Czech people, but the idea of arriving at school and changing into your "bačkory" is

very amusing to me. Don't get me wrong here – overall, I think the rule makes sense and it is completely normal for Czech people. But when I imagine the face my teachers would have made if I had rocked up to class wearing a pair of slippers or sandals, it does make me smile. We were sent home to change if our shoes were any colour other than black (even brown was a no-no). Even funnier to me is when I see students walking around the school just wearing socks or, in some cases, completely barefoot (I'm not even sure if this is allowed, but it always makes me laugh when I see it). Beyond that, I can't even really think of any other rules we have at PORG regarding clothing. Like I said – sometimes I don't think our students know how good they have it (perhaps some who have been to England during their studies might be more aware).

As for me? I am aware of how good not only the students have it, but us teachers too! Outside of the joy I get from “imparting knowledge onto bright young people” or whatever, one of my favourite things about my job is that I can go to work wearing (within reason) whatever I want. In my case, that means jeans and a t-shirt roughly 99 % of the time. Honestly, I can barely even imagine having to put on a shirt and tie every day for work. I think if I was forced to, I would end up reverting to my teenage state and alte-

ring my uniform in whatever small ways I could as a form of protest – I would be the rebel who dares to keep his shirt untucked, just like I was back in school.

Květ mezi trny

Bledou tvář má, na ní slzy.
Jak drala se za sluncem pro krásu,
trny ostré jako jehly bodaly jí do
pasu.

Zlomila se v půli, rozpadla na
lístky.
Ačkoliv v zimě jako růže kvetla,
bez vody jí hlava klesla.

Nejkrásnější byla, rubínem mezi
květy,
tváře sladké měla, mnoho krve
v srdci.

Teď jediné vody, které má,
jsou slzy, které její oko dá.
Ze slané vody nelze žít sladký sen,
vykveteš ještě zítřejší den?

(u_u)

(Autor navazuje na báseň s názvem
Rubín mezi květy z minulého čísla.)

Alemannische dialekte

Deutsch hat, wie Französisch oder Englisch, viele Dialekte. Vielleicht hast du schon einmal einen davon im Skiurlaub oder an einem Strand in Südamerika gehört (ja, wirklich). Traust du dich es zu übersetzen?

(Elsass)

Liawi frend, for zwanzig johr ham'r ùns s'Zil un Ideàl gsetzt : d'Elsassisch sproch ùn kùltür zù ferdaidiga ùn ferdera.

= *Liebe Freunde, schon 20 Jahre haben wir ein Ziel und ein Ideal: die Verteidigung und die Förderung unserer elsässerdeutschen Sprache und Kultur.*

(Venezuela, Alemán Coloniero / Colonia Tovar)

Jede Dag in d'ir Fruh fange mer an un geh'n rus uf's Feld. Mir labe vun d'r Landwirtschaft.
= ?

(Schweiz)

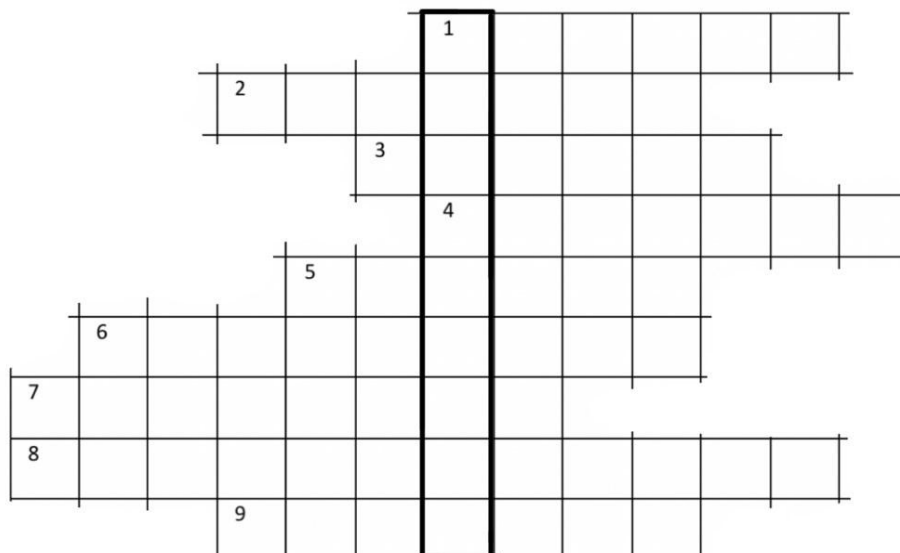
Wie heisich du? Möchtisch mit miar en Kaffi go trinka?

= *Wie heisst du? Möchtest du mit mir einen Kaffee trinken gehen?*

Kreuzworträtsel

- 1 ein Wort, das du vor „Hergott“ sagst, wenn du wütend bist
- 2 auswärtige Besetzung eines Staates, die politisch und wirtschaftlich von ihm abhängig ist
- 3 ein Land der Meister der Schokolade Lindt
- 4 regionale Variante einer Sprache
- 5 ein Rand eines Landes, beginnt mit dem Buchstaben G
- 6 ein Land, in dem man Alemán Coloniero hören kann
- 7 ein Wort, das du nach „Himmel“ sagst, wenn du wütend bist
- 8 die Sprache deiner Mutter
- 9 Kombination, es ähnelt dem tschechischen Wort „Mišmaš“

tajenka jedes Deutsch, das größer als zwei Meter ist.

La français patois

Si tu as déjà bien expérimenté au cours du français, tu devrais savoir qu'on ne parle pas français seulement en France. Oui, c'est ce qu'on appelle la Francophonie. Mais il n'est pas nécessaire d'aller à Tahiti pour s'apprendre les nouveaux mots régionaux!

frouiller (lyonnais)

C'est impossible que tu gagnes encore: je suis sûr que tu frouilles!

maronner (marseillais)

Tu as fini de maronner parce que tu as perdu?

fiora (corse original)

la fleure

caté (normand original)

le château

mouogi (normand original)

manger

iao (normand original)

l'eau

1. Les lettres dans les parenthèses (...) formeront une phrase secrète! Relie les adjectifs numéraux aux nombres, puis écrire les dans l'ordre croissant (1->13).

- (M) tre
- (N) unu
- (EN) óttu
- (E) tredecì
- (O) dui
- (S) sétte
- (B) quatreu
- (O) déce
- (S) dodeci
- (R) cinque
- (E) séi
- (R) ondecì
- (C) nóve

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----

Gastrookénko

V této rubrice gastro-hrátek se duo kulinářských specialistů, respektovaných gastrokritiků a příležitostných komentátorů vařících soutěží Michal a Dominik opět vydalo na dobrodružnou expedici za dobrý jídlem. Tentokrát si dali za cíl najít několik podniků, které by mohly studentům PORGu rozšířit jejich kulinářské obzory a nabídnout příjemnou alternativu ke všedním obědům.

restaurace Rana

oběd s pitím: 135 Kč

Vysoké židle, honosné záclony a stoly přikryté sněhově bílými ubrusy, čekající na osudovou kapku omáčky, která je opět pošle do čistírny. Tříšť vůní exotických koření prostupuje vzduchem a tklivé melodie pákistánské hudby vás přátelsky vítají v této skryté oáze. Polední menu pojímá širokou škálu receptů starých jako sám čas. Jídlo z nabídky vás vyjde dokonce pod sto korun, ale pokud máte opravdu velký hlad a nemusíte zrovna spěchat do školy, abyste se připravili na zkoušení z češtiny, doporučujeme si objednat dvojitou porci! Předtím, než se ponoříte do hlubokých vod konverzace, se osvěžte pár hlty z orosené sklenice ledového čaje. Brzy již následuje hlavní chod, jehož tajné ingredience rázem svedou všechny vaše chuťové buňky. Z ulice pronikající sluneční paprsky prosvětlí vůni nasycenou páru linoucí se z čerstvě dovařené rýže a vybízí k dalšímu soustu. Vychutnáte si jistě každý okamžik tohoto kulinářského zážitku a do školy se vrátíte jako znovuzrození. Dejte si však pozor na ty bílé ubrusy.

vege indická restaurace Govinda

oběd s pitím: 125 Kč

Jen co vejдете dovnitř, ucítíte jedinečnou vůni indického koření a budete pohlceni místní atmosférou. V místnosti je ticho, lidé šeptají, jsou slyšet jen zvuky nádobí z kuchyně. Za rohem u pultu nic jako stres z mnoha voleb nepocítíte, nic nenaruší váš zen – v nabídce je vždy jen jedno menu. Za příjemných sto dvacet pět korun bude součástí vašeho kulinářského zážitku polévka, hlavní chod (tzv. sabdží s rýží), salát, domácí pečivo a i nápoj. Jíst můžete buďto v přízemí, kde máte skrz velká okna široký výhled

do ulice, anebo o patro výš, kde se ze všedního jídla stává jedinečný zážitek. Sedíte na zemi u nízkých stolků a obdivujete umění vyvěšené po stěnách. Po jednom obědě jste hned o kousek blíží nirvāně. S dvacetiletou zkušeností krmení hladových strávníků rozhodně uspokojí vegetariánská indická Restaurace Govinda v ulici Na Hrázi i vás.

Viet Food Anbi

oběd s pitím: 130–150 Kč

Naproti tramvajové zastávce na Palmovce v ulici Zenklova se mezi policejní stanicí a papírnictvím nalézá bistro, které mimo jiné upoutá pozornost kolemjdoucích například velkým nápisem „Klimatizováno“. Pokud vám to však utvoří obavy z nachlazení, radíme vám, nenechte se odradit. Ve skutečnosti je Viet Food Anbi jedním z důležitých hráčů na kulinářské scéně Palmovky. Objednávky zde přijímají hned u hlavního pultu u vstupu, nad kterým visí tabule s velkorysou nabídkou vietnamských specialit. Obsluha je milá a pohotová, a tak je toto místo ideální třeba právě pro rychlý a chutný oběd o polední pauze. Výhled na venkovní ruch zčásti stíní vysoké rostliny a bíle natřené cihlové zdi interiéru působí lehce industriálním dojmem. Ceny odpovídají kvalitě potravin a porcím a jsou vzhledem k frekventované lokalitě i poměrně přívětivé. Doporučujeme právě milovníkům vietnamské kuchyně.

Namaste India

all-you-can-eat: ~150 Kč

Točité schodiště z masivu vás zavede do sklepa, do takové malé pražské Indie. Jeden velký talíř se stane vaší vstupenkou do světa kotlíků všelijakých druhů rýže, mas a omáček. Nandejte si, co hrdlo ráčí, a využijte tak dostupného all-you-can-eat naplno. Milovníci jak ostrých, tak jemných a smetanových omáček si zde přijdou na své. Prostředí restaurace je ideální na to, abyste si zde s přáteli udělali devadesátiminutovou exotickou dovolenou a s příjemně přeplněným žaludkem se na chvíli oddali efektům post-gastrálního syndromu.

Dominik Kučera & Michal Janočko (oba ze septimy)

Óda na diktátora

Možná si říkáte, proč je můj text v satirické rubrice tentokrát věnován lídrovi a bývalému dlouholetému prezidentovi Turkmenistánu v současnosti de facto vládnoucímu z pozice předsedy Národní rady (horní komory parlamentu), jehož jméno dokáže správně vyslovit málokdo. Vždyť ho přece ve škole nikdo ne-

zná. To jsem si také myslel, ale pravda je výrazně jiná. Jakmile jsem se nedávno dozvěděl, že Gurbanguly Berdymuhamedov je napříč třídami dost populární, rozhodl jsem se, že o tomto vůdci napíšu báseň. Tímto ho také pozdravuji do Ašchabadu, třeba mé dílo někdy osobně zarecituje.

Velký vůdce, kde mám začít?
Vy přece umíte vše.
Zpívat, posilovat, tančit,
jezdit na koni, skotačit,
to jsou schopnosti Vaše.

Rapujete se svým vnukem,
anglicky to zvládáte.
Pak zas s velkolepým zvukem
rusky zpíváte, ne s blokem.
Polyglotem zkrátka jste.

Nádherně Vy nám pějete
tématem poušť Karakum.
Stále se krásně smějete
a když na koni jedete,
je to velké unikum!

Až vašich děl plné budou
hodiny literatury,
žáky k pravé vášni svedou
knihy psané Vaší rukou.
Nikdy víc – noční můry!

O čaji Vám jde hovořit
taktéž i o kobercích.
Nechcete jen stále spořit
jiné hodláte obdařit
štěňátky ze zásob svých.

Když se něco nepovede,
což se často nestává,
třeba kuň Vás špatně vede,
hned se podle plánu jede.
Poznat se nic nedává.

Lze užít výraz korupce?
U Vás, pane, nikoli!
Jako každý velký vůdce,
máte kolem sebe škůdce.
Vy sám jste dokonalý!

S urputností tvrdé žuly
míří dál Vaše stezka.
Navštivte nás, Gurbanguly,
zachránce náš, spasiteli,
doputujte do Česka!

Daniel Mitrofanov (septima)

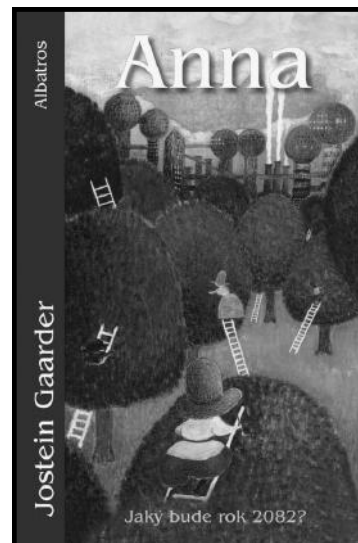

Anna

Jaký bude rok 2082? Takto zní podtitulek bajky o klimatu od Josteina Gaardera, autora známé knihy *Sofiin svět*, světově nejžádanějších dějin filozofie. *Anna* je také knihou poučnou, ale v jiném směru. Příběh nám vypráví o Anně a Nově, dvou osobách, které jsou určitým způsobem jedna mysl. Na skoro 180 stránkách zjišťujete, jak jsou lidé svým chováním nebezpeční pro přírodu. Ale nejenom pro ostatní živočichy a prostředí ale i pro sebe. Autor v knize zmiňuje, že člověk nemá přirozeného nepřítele, musí jím být tedy on sám.

Anna se zamýšlí nad tím, jak se bude žít v budoucnu. Nova nad tím, jak se žilo v minulosti. Děj je méně než sto let, ale svět už je úplně jiný, navrátil se k chudobě. Mnoho druhů živočichů už vyhynulo, i hmyz, který momentálně tvoří jednu z nejpočetnějších druhových skupin, je vzácnost. Šlo s tím něco udělat, tehdy v minulosti? Proč se cítí Nova dotčená, cítili byste se tak taky, kdyby vás minulá generace ochudila o hezčí svět? Přečte si podobné knihy dost lidí, aby to něco změnilo? Tento titul je bajka, bajka o změně, která nevede k lepšímu, dokážete si z ní vzít ponaučení?

(u_u)

Do temnoty

Jednou z prvních knih, které pod hlavičkou nakladatelství Egmont postupně vycházejí v nové sérii *Star Wars - Vrcholná Republika*, je román *Do temnoty* americké spisovatelky Claudie Gray. Dosud málo popsané období Vrcholné republiky (tj. období „dlouho před prvním řádem, před Impériem, před klonovými válkami“, jak se píše v anotaci) bezpochyby zasluhuje autorskou i čtenářskou pozornost a fanoušek *Star Wars* novou sérii jistě uvítá.

Gray, z jejíhož pera vzešla též vynikající *Star Wars* romance *Ztracené hvězdy*, na vcelku

standardním třisetstránkovém hříšti honí nemálo zájmců najednou. Máme tu Nihily, Drengiry, Jedie, výlety do minulosti, znesvářené světy, hledačku cesty, cech, arboretum, zahrádkářské droidy, filozofii, záдумčivou štrovitou bytost... A mezi tím vším jednoho sympatického padawana intelektuálního stříhu. K autorčině cti budiž přičteno, že košatý příběh se jí nakonec povedlo ukořitovat a podat pro čtenáře srozumitelným i napínavým způsobem. Přestože celkový dojem z knihy je vlastně velmi dobrý, nelze se ubránit dojmu, že méně by mohlo být více. Mimochodem, o anotaci zdůrazněnou Joru Malli, natožpak o *Maják Hvězdosvit*, v tomhle románu zas tak moc nejde.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Ztracené iluze

První premiérou Divadla Na zábradlí v sezóně 2021/22 se stala dramatinizace klasického románu francouzského spisovatele Honoré de Balzaca *Ztracené iluze*. Režie i samotné dramatinizace příběhu o vzestupu a pádu mladého básníka Luciena Chardona (Vojtěch Vondráček) se ujal Jan Mikulášek s osvědčenými partnery - dramaturgyní Dorou Viceníkovou a scénografem Markem Cipinem.

Tradičně misantropický režisérův pohled na lidstvo se s literární předlohou šťastně setkává, místy přehnaná expresivita ve spojení s úmornou délkou však bohužel poněkud tlumí výpovědní sílu povedené dramatinizace. Je to škoda, protože Balzacův text dobře funguje i dnes (bez potřeby Mikuláškových doplňkových aktualizací, jakými jsou např. reportérské vstupy ze zvukového záznamu),

témata jako nerovnost, ageismus či zapomínání na důsledky zásadních životních kroků jsou nadčasová. Kromě Vojtěcha Vondráčka, podávajícího až dechberoucí výkon, zaujme především sarkastický Dauriat Jakuba Žáčka, nejednoznačný Miloslav König coby D'Arthez nebo Magdalena Sidonová, suverénně si počínající v mužské roli Finota.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

TBH

Teenagerskému seriálu České televize, vyrobenému exkluzivně pro iVysílání, se nedostalo příliš pozornosti. Jména mladých tvůrců a ještě mladších účinkujících jsou prakticky neznámá a série je k vidění pouze na internetu. O to více je nutné ocenit, že několikanásobná – klausovskými řečeno – „nesázka na jistotu“ se veřejnoprávnímu médiu povedla.

TBH sleduje student(k)y nejmenované brněnské školy a jejich vzájemné vztahy, se kterými zacloumal fingovaný střelecký útok. Pojetí postav žáků nepostrádá autenticitu, nebojí se hojněho používání moderních technologií v čele se smartphony, ale zároveň nesklouzává k lacinému moralizování, případně výkřikům typu „ty mladý dneska furt koukaj do mobilů“. Tvůrci školní prostředí nijak neidealizují, spíše naopak – většina postav je alespoň občas krajně nesympatická a nemorální, obzvláště nekorunovaní vládci kolektivu, kteří se sice považují za charismatické vůdce, ovšem v kritických chvílích tito papunde-

klují chlapáci utíkají od jakékoli zodpovědnosti. Tím spíše vyniká dobrosrdečná postava Máji (Martina Czyžová), která se problémy školní i světové snaží řešit s určitou naivitou, vedená však silným smyslem pro spravedlnost.

Deset dílů, z nichž každý má průměrně čtvrt hodinovou délku, je tak akorát. Dalo by se jistě s tvůrci polemizovat, zda jsou všechny momenty seriálu plně uvěřitelné a jestli vztahová pavučina není příliš překombinovaná. To jsou ale jen dílčí pochybnosti, které by diváky neměly zviklat v přesvědčení, že ČT se nezasekla v minulém století a umí tvořit i pro diváky z kategorie young adult.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

PERLY SVINÍC(M)

Fišerová

KF: Koukám, že to má celkem happy end.

MP: Jak pro koho...

KF: Myslím tu rovnici, ne váš život.

KF: Co počítáte, Františku? Své černé body? To chápu, že si na to musíte vzít kalkulačku.

Pokorný

JP: Poslouchejte svého spolužáka, který by byl jistě rád, kdybyste ho slyšeli.

JV: To je toho...

JP: Tak já bych byl rád.

ŠŠ: Bára dneska vstala o hodinu dřív, aby si uklidila pokoj.

BH: Já nezvládám život, a tak uklízím.

JP: Já taky nezvládám život, ale neprojevuje se to takhle teda.

Janichová

MJ: Lavoisier se dobře oženil. Vzal si hodnou manželku, která mu psala protokoly.

MJ: Můžete se přestat houpat? Mě to znervózňuje!

MS: To je dobře.

Roleček

AR: Přece kdo má nejkrásnější oči?

OČ: Fišerová!

AR: No, to nevím co by vám na to Homér řekl...

(sextáni jsou na mobilech)

AR: Zase ty mobily, kdybyste brali kokain, tak neřeknu, ale ne, vy jste na mobilech.

AR: Až přijдете domů, řekněte rodičům, že v rámci výuky latiny si můžete dát trošku portského."

PJ: „To je lepší než mobil?“

AR: „Mnohem lepší, radši si rovnou dejte čtvrt litru a na mobil nekouknete další dva dny.“

AR: Buďte zticha! Úplně slyším, jak vám propadá školné.

AR: Chcete, abych vás rozplakal? Smutný příběh je každá hodina ve vaší třídě. Ale to je trest za mé hříchy, takže v pohodě.

Arnot

MA: Je důležité si vylosovat pravicového spolupracovníka. Teda pardon, pracovitého.

VB: Nebyla první hříšník Eva?

MA: Ano, ale Adam byl debil a nechal se svést s ní.

MA: Ježíš Kristus by na Mynářovu oslavu narozenin rozhodně nešel.

Fabián

TF: No, jestli si myslíte, že vám pomůže ten test psát až za týden, tak mně je to celkem fuk.

DB: Myslíme!

TF: Idealisti...

Valášek

(opakování trocheje)
MV: Táta ryje rýčem pole,
Nekoukej se na něj... vole.

MV: Vaši rodiče také platí nějaké chechtáky za to, abyste sem mohli chodit, a já za ně pak lítám soukromým tryskáčem na Seychely a za rok si koupím Lamborghini.

MV: Vy nevíte, co je nevěstka?! – „Kurva“, to si sakra zapamatujte.

Švejnová

AŠ: Není úplně praktické přijít na policii a říct tam „já vám to neřeknu, protože byste mě zavřeli“.

Tatíček

PT: Pan profesor Rufer je pyšný na svoje rodiště, a tak se občas podepisuje i s tím přídomkem. On je totiž ještě ta obrozenecká generace.

(mluví o práci, kterou sám napsal)
PT: Tak jsem to otevřel a hned jsem uviděl chybu! I Bůh se plete.

Hudson

DH: I do get enjoyment from seeing you suffer, yes that's true.

DH: If you are swearing at a speaking exam, at least try to swear in the language you are taking the exam from.

DH: I hate all of my students equally.

DH: I don't like when students are happy.

Huliciusová

(navázání na debatu v minulé hodině o tom, jestli matematika je, nebo není filozofie)

AH: Jenom jsem Vám chtěla říct, že kolegyně Fišerová, která UČÍ MATEMATIKU, si také myslí, že je to součást filozofie.

KJ: Já jsem se zase bavila s Vaším kolegou Fabiánem. Ten si to nemyslí.

AH: Už od rána se s ním nebavím o ničem jiném. Sborovna se nám rozdělila na dva tábory a o tomto problému se dohadujeme...
No, kolega Fabián je spíš takový osamělý voják v poli.

AH: My jsme na vysoké škole museli načíst 90 knih. To dnes po studentech chtít nemůžete, polovina by se zhroutila, ta druhá neumí číst.

(Vypráví o svém ruském kamarádovi Kost'ovi)

AH: Kost'a byl antisemita, dokud nezjistil, že jeho otec byl Žid.

AH: Kost'a byl upřímně překvapen, že lidé chtějí radši civilizaci a splachovací záchod než žít v Rusku.

Sci(jo)? Sci(ne).

Tento článek je vyvrcholením úzkosti, kterou cítí studentka oktávy zainteresovaná pouze v oborech, jež by její okolí označilo za „neperspektivní“. Zapněte si pásy, zapijte poslední kinedryly, připravte si pytlíky. Čtěte s nadhledem. Doslova. Odteď to půjde jen z kopce...

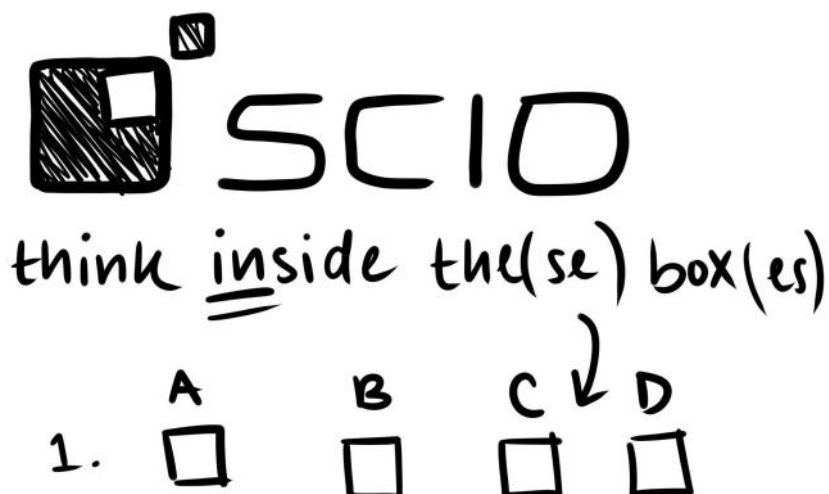
Se Scio testy jsem byla konfrontována dvakrát v životě. Poprvé, když jsem se hlásila na PORG. Náš ročník byl jedním z prvních, které nepsalý testy všeobecných znalostí, se kterými přišla škola sama, ale testy obecných studijních předpokladů od firmy Scio. Tehdy jsem k nim cítila jakýsi odpor, který jsem si nebyla schopná vysvětlit. Možná mě bavily méně, protože jsem do nich nemohla promítnout všechny znalosti, na které bylo mé desetileté já tak pyšné. Chyběly mi testy, které vyráběla škola a které se podobaly AZ kvízu junior (nebo Salingerovu fiktivnímu pořadu *Chytrá hlavička*, chcete-li). Možná jsem jen tradičně bojkotovala změnu. Kdo ví.

Podruhé se má cesta zkřížila se Scio testy letos, v oktávě. Zatímco jsem se snažila zorientovat v mnohdy až směšných požadavcích, které na své potenciální studenty kladou vysoké školy, které bych já potenciálně zvažovala, všimla jsem si, kolik škol, fakult a kateder v rámci svého přijímacího řízení zohledňuje scia. Chápu, proč je to pro ně výhodné – nával uchazečů se profiluje, a pokud škola nevyžaduje žádné talentové zkoušky nebo testy navíc, nemusí do průběhu přijímacího řízení praktic-

ky vůbec zasahovat. Celou zkoušku obstará společnost Scio, která podobné testy vyrábí pečlivě a mechanicky už roky.

S nálepkou „nezávislých a spravedlivých přijímaček“, jíž se Scio chlubí na svých webových stránkách, bych ovšem zacházela opatrně. Národní srovnávací zkoušky skutečně plní úlohu, kterou jejich název slibuje. Srovnávají výsledky všech studentů, co psali test v daný termín, a je jedno, jestli se hlásí na dopravní fakultu v Pardubicích, na ČVUT, nebo dokonce na některou ze slovenských univerzit. Cena dvou testů, které školy obvykle vyžadují, může být až dvojnásobkem ceny přihlášky. Pro každoroční nové edice cvičebnic a přípravné kurzy, které samozřejmě nejsou nutné, ale poskytují uchazečům bytelnou výhodu, si musí člověk sáhnout hluboko do kapsy. (Ach, jaká humorná slova, pocházející z úst studentky soukromého gymnázia! Že by bylo něco špatně s naším školským systémem?). Pod loupající se fasádou rovných příležitostí tak vědomosti (respektive dovednosti, které scia testují) nabývají status komodity.

Osobně mi také nepříjdou ideální některé principy, na nichž je založeno samotné fungování testů. U každé otázky máte na výběr ze čtyř odpovědí s tím, že je jen jedna z nich správně. Díky vylučovací metodě se nemusíte učit kvanta informací, stačí, když jste schopni aplikovat metodu indukce a dedukce. Časový tlak a způsob, kterým jsou otázky položeny, vám ale neposkytují moc flexibility pro

vlastní myšlení, aplikování teoretických konceptů a zkoumání jejich hranic, dovednosti, které se budoucím vysokoškolákům nepochybně hodí. Srážení bodů za špatnou odpověď sice dává smysl, když jde o uzavřené otázky, pro poctivého studenta však test do jisté míry devaluje na úroveň pořadu *Riskuj!*

Pokud vám Scio testy jdou a máte prostředky se na ně připravovat, není se za co stydět – jakožto jednotlivci přece nenesete zodpovědnost za monopolizaci vysokoškolského vzdělání. Z vlastní zkušenosti vím, že vyhnout se sciím je prakticky nemožné, obzvlášť nejste-li ještě pevně rozhodnutí, co vlastně

chcete studovat. Neměli bychom ale předstírat, že tento systém funguje zcela férově. Ničí budoucnost by neměla být omezena jen kvůli jeho socioekonomickému statutu nebo neschopnosti přemýšlet tak, jak se to po něm chce. A v mezičase budu vzdávat hold filozofické fakultě UK, která si stále skládá vlastní přijímačky a nátlaku ze strany společnosti Scio úspěšně odolává.

Ema Fischerová (oktáva)

Zamyšlení

Pozor, padá hvězda

Z oblohy padá hvězda. Sleduju, jak se přibližuje k horizontu a mizí někde za lesem.

Je mi trochu zima, ale to nevadí. Ležíme na zemi, jeden vedle druhého, s pohledy upřenými nahoru. Na hvězdy. Zdají se jen jako malá světélka, jako žárovky, které někdo připevnil na nebe. Nikdy bych neřekla, že jsou ve skutečnosti tak obrovské.

Přišli jsme sem právě kvůli nim. Skupina mladých naivních děcek, kodrcajících se na kolech kilometry za město, aby sledovala pár vzdálených světýlek.

Je to zvláštní se na ně dívat. Připomíná mi to, že jsem doopravdy nicotná. Hvězd jsou přece miliardy a já jsem jenom jedna malá holka na jedné malé planetě. Jeden z mnoha kousků sklá-

dačky. Vždyť ani ještě nevíme, co je tam, daleko za hvězdami.

„Něco si přeji,“ říká někdo vedle mě. Usměju se „Přeju si...“ Co si vlastně přeju? Znovu se zadívám na oblohu. Chtěla bych tolik věcí.

Přeju si dokončit školu, aniž bych se zbláznila, přeju si mít víc času sama pro sebe, přeju si splnit si svoje sny.

Ale jak to všechno dostat do jednoho přání? Jak mám všechny svoje touhy shrnout jen několika málo slovy?

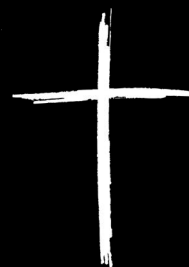
Moc nad tím přemýšlím. „Přeju si trávit více času s vámi, lidi,“ říkám nakonec. Ne to, co jsem chtěla říct...

Ale možná to teď ani nevadí. Možná si zrovna teď přeju jen dívat se na hvězdy. Vychutnat si tento moment, kdy nemusím dělat nic jiného než jen ležet a pozorovat ta světélka na obloze, která jsou stejně moc daleko na to, aby mi pomohla s mými nicotnými problémy.

Ema Tillová (kvarta)

Až tohle budete číst, bude to už pár týdnů. Ve čtvrtek 17. února zemřela naše spolužačka Anička Kykalová z tercie. Byla to událost pro nás nečekaná, Anička byla nemocná, ale vypadalo to, že se spíš do školy vrátí, že se všechno zlepší. Nezlepšilo, a tak tady teď píšeme vzkazy o ní a pro ni. Kdyby to šlo, přečti si je Ani, je to to nejmenší, co pro tebe jako tvoje třída můžeme udělat.

Je mi líto, že už ve třídě nikdy neuslyším její smích. Bude mi hrozně chybět.

Pořád mám pocit, že to není pravda že tady někde jsi... A taky jo!

Pořád obdivuju tvůj pokus přemluvit profesorský sbor u toho táboráku, aby zkusili jízdu na koni.

Zlaté vlasy, zlatá dušička. Neuplyne den, kdy si nebudu přát, abys tady byla. Mám tě ráda, Ani.

Pamatuju si na naši první společnou cestu tramvají, na tu poslední už ne. Je to dobře?

Pořád si zvykám na jedno prázdné místo. I když bude jednoho dne zaplněno, pořád tu budeš s námi, v našich srdcích.

Bylas moje první a nejlepší spolusedlící.

Nejmilejší, nejtípnější kamarádka, co jsem mohla mít. Ať je ti líp Ani. <3

Budu na tebe každé ráno a večer vzpomínat.

Budeš mi tady chybět. Tvůj smích, prostě ty. Už tě nikdo nikdy nenahradí a pořád na tebe budu myslet.

Možná tě už nikdy neuvidím, ale nezapomenu na tebe. Na tvůj smích, když jsi nám večer na škole v přírodě přinesla do kufru kočku. Doufám, že jsi teď stejně tak šťastná, jako jsem tehdy díky tobě byla já.

Odpočivej v pokoji.

Vždy, když se v noci podívám nad sebe, bude mi Tě připomínat nejzářivější hvězda. Přesně taková, jaká jsi byla ty. Děkuju za všechno :)

O. V. P.

Ještě bychom rádi poděkovali paní prof. Hillové, vždycky nás ujišťuje, že za ní můžeme přijít, a přitom to pro ni není o nic snazší. Myslíme, že i vy byste od nás měla slyšet, že si vedete skvěle, že jste úžasní.

Bylo – nebylo, byla a je

Zvoní ti telefon. Doufáš, že to je Anička, která ti chce říct, že to celé byl jen vtip a že je na cestě do školy. Snad je to budík, aby tě probudil z toho hrozného snu, který prožíváte poslední týden. Není, víš to. Je to pravda.

Válíte se se spolužáky po gaučích, ve třídě vládne chaos. Každou chvíli se mají dveře zavřít a vy máte začít řešit ploštěnce. Do dveří vstoupí profesorka Hillová, v ruce stoh papírů, a za ní ředitelka. Leknete se. Problém? Snad jsme něco rozbili. V momentě, kdy však zahlédneš strnulé výrazy, rudé oči, přesně víš, co se stalo.

Sedíš. Posloucháš. Poslední, co slyšíš jasně, jsou útržky vět: „Neříká se to snadno. Vaše spolužačka Anička Kykalová zemřela.“ Všechno se utlumí, slyšíš sebe, jak říkáš, že to není pravda. Vzlyky, smrkání, to všechno je daleko. Jako když tě rodiče vzbudí v noci, když jedete na dovolenou. Nevíš, co máš dělat. Chceš utéct, ale nemáš kam. Chceš ji hledat, nemáš kde. Chceš křičet, ale nemáš jak. Chceš něco rozbít, ale nemáš co. Všichni se začnou objímat a instinktivně mluvit o hezkých vzpomínkách na Aničku (a že jich je). Nevěříš tomu. Mrtvá? Jak? Co to znamená? Přece nemůže být pryč. Co to je? V hlavě máš zmatek. Slyšíš její smích. Vidíš, jak se červená jako rajčátko. Slyšíš tlumené dopady koňských kopyt a hlas, jak koně utěšuje a pobízí kupředu.

Vše, co ti přišlo důležité před tím, je prkotina. Na hodinách nedáváš pozor. Trihydrogen fosforečná, kyselina chlorná. O kolik stupňů se ohřeje kostička oceli? Obsah kružnice, pokud... Co je to argot?

Nedává ti smysl se na to soustředit. Zpátky ji to nepřivede. Tak proč? Myšlenkami jsi s ní. Oči jsou zavěšené na židli, která byla prázdná už od října. Po chodbě jdeš a doufáš, že odněkud vyjde. Třeba vyjde.

Co se smrti týče, měla jsi podvědomou představu, že když někdo zemře, svět se zastaví, zpomalí, na chvíli utichne. Anička zemřela, ale svět stále běží. Ani na chvíli nezastavil. Nezpomalil. Jako by to bylo jedno. Někdo s tak velkým srdcem už tu není a připadá ti, že lidem je to jedno. Co jim zbý-

vá? Je to kruté, život jde dál chtě nechtě. A dřív nebo později si nikdo ani nevzpomene. Jsou lidé, co chtějí pomoci. Mezi těmi lidmi se najdou i tací, kteří se o pomoc i pokusí a tím již pomohou. Jejich snaha sama o sobě již pomáhá.

Ve škole před pietní nástěnkou stojí skupinka čumilů, tiše vás pozorují, jak pokládáte růže, a neodvází se vám nic říct. Nelze jim to vyčítat, přesto vyčítáš, ne jim, ale všemu a všem, hlavně sobě.

Byla nemocná, těžce nemocná. Příběh její nemoci stojí za zmínku, ale není to to, co potřebujete o Aničce jako osobě vědět. Lidé by si ji neměli pamatovat pro její nemoc nebo jako „tu, co umřela“. Pamatujme si ji podle toho, kým byla.

Anička byla moje blízká kamarádka. Měla ztřeštěný smysl pro humor, nikdy s ní nebyla nuda. Jednou jsem byla u ní a všimla jsem si patrného ohnutí jejího tabletu. Zeptala jsem se jí, jak se to stalo. Ona zrudla a popadl ji záchvat smíchu. Nechala si tablet pod peřinou, zapomněla na to. Prý měla hroznou chuť dělat kotrmelec. Jako příhodné místo zvolila postel, a tak se stalo, že místo rovné destičky měla destičku zkroucenou. Viděla ve všem jen to dobré. Všechno, co dělala, dělala s radostí nehledě na názor ostatních. Zbožňovala zvířata. V primě, když jsme se měli starat o králíky, chodila za nimi, i když zrovna neměla službu. Krmila je, mazlila je, uklízela králíkárný. Měla pejska, vždy když ho viděla, tak ho s nesmírnou radostí pomazlila. Pes měl rázem z ocasu vrtuli a vesele ji vítal. Koneckonců tak na ni reagovalo každé zvíře. Náš starý hodný ovčák, který se s každým pozdraví tak, že si elegantně sedne a nechá se pohladit, skákal jako malý, když ji viděl poprvé.

Odmala jezdila na koních. Její kůň jí uměl vyndat mrkev z kapsičky, dát jí pusinku na tvář (samozřejmě jí spíš jen žďuchl do hlavy, ale i to se počítá). Jezdila na koních ze všech nejlíp. Všechno, co vás napadne, ona uměla. Byla jedním z těch lidí, co by nikdy neudělali nic zlého. Nic špatného o nikom neřekla za zády, jen se smála a všem pomáhala. Kéž bychom byli mohli pomoci i my jí.

Budeš tu všem chybět, Ani.

Julie Maříková (tercie)

Beton

Až Rovnováhu sfoukne vítr
a všichni raci se udusí sklíčkama od brýlí
a až se utopíme
v odpadcích a stříkačkách
Nebudu mít kam jít
Zanést si plíce
Z kyselého deště pod rezavej okap
kolem sviští hučící proudy světel
SOS zprávy v prázdných lahvích tuzemáku
není nač čekat a není kam spěchat
Zahrady z panelů a kytky ze železa
schodiště co vedou nikam
chodníky jsou pasti
do kterých když spadneš
město tě nezvedne
město tě nechá ležet

Mikuláš Fantys (oktáva)

Porgazeen 79, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Berta Bašta, Antonín Drlík, Mikuláš Fantys, Ema Fischerová, Majda Formánková, Michal Janočko, Julie Kozmíková, Dominik Kučera, Daniel Mitrofanov, Eliška Palušová, (u_u), Anežka Julie Peimer, Mikuláš Peroutka, Emma Štorková, Ema Tillová, Tatiana Vlčková, Vojtěch Voska, Eliška Vystavělová, Louis Zamazal (+ sborovna: David Hudson)

Sběrači perel: Antonín Drlík, Michal Janočko, Daniel Mitrofanov, Markéta Šídlová

Ilustrace: Ema Fischerová, Lucie Hachová, Linda Jechová, Julie Maříková, Lucie Slámová, Klára Svobodová

Fotografie: Kateřina Vamberová, Vojtěch Voska

Titulní strana: Ema Fischerová

Šéfredaktorka: Klára Jánošíková

Sazba a grafická úprava: u_u, (Pája Kroužková)

Korektura: Rebeka Zábranská

Propagace: Andy Poláková, Vojtěch Voska

Náš ajťák poradce: Michal Janočko

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: janosikovaklara@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Porgazeen 79 vyšel v dubnu 2022 v nákladu 140 výtisků.